

Vystoupení na plese v Líšni 2005

Datum	12. února 2005	
Pořádal	Lucius	Brno - Líšeň
Zúčastnili se	Koža	Vystupující
	Donny	Vystupující
	Paťa	Vystupující
	Kalif	Vystupující
	Honzík	Vystupující
	Sluníčko	Vystupující
	Kráter	Fotící
	Sašeta	Fotící
Zapsal	Kalif s úpravami ostatních zúčastněných	

Sobota 12. února 2005

Tak jsme si nějak všichni naivně mysleli, že nám šermířská sezóna, hlavně co se týče vystupování na veřejnosti, začne tradičně nejdříve až o Pálení Čarodějnic. Jenže, jak již to v lidských a tedy i našich osudech bývá, skutečnost byla opět netradičně jiná. Asi bychom za to měli všichni poděkovat Jiřince, protože byla to ona, kdo tohle vystoupení spískal. Stačilo, že někde něco plácla, pak to plácla před námi, my jsme ani dlouho nepřemýšleli a vše skončilo tak, že jsme nakonec v sobotu 12. února vyrazili vystupovat na ples do Líšně. Asi víc než všechno okolo nás táhla ta slibovaná přehlídka historického spodního prádla. Z jistých důvodů nás na akci nejela, jak již to obvykle bývá, celá skupina, ale bylo vybráno šest reprezentativních jedinců, kteří měli na plese hájit jméno skupiny za všechny. Jeli jsme Já s Donnym, Paťou a Kožou a za mladé tam byli vybráni Slunko s Honzou.

Plány na vystoupení se pak měnily pomalu z hodiny na hodinu. Nejvíce mne dostal Kožich, když mi oznámil, asi čtyři dny před vystoupením, že si mám do soboty spíchnout kostým Saracéna a jako takový tam budu vystupovat. Málem jsem si dal spodní čelisti o zem. Nikterak jej netrápilo to, že již přes půl roku marně sháním obrázek, jak takový Saracén vůbec vypadal. Ani další námítky typu boty, či německý meč ho nezajímaly. No, co se dá dělat. Zapojuj trochu fantazie a za čtyři dny bych mohl něco vymyslet. A taky jo. Zachránilo mne především to, že nikdo, nikdy žádného Saracéna neviděl, ani na obrázku. Veleben buď Islám a jeho svatá kniha, že nedovoluje zobrazovat lidi. Prý. To je prý hlavní důvod toho, že jsem zatím našel kulové, ale v tu chvíli mne to zachránilo. Nějaký vhodný kalhoty jsem měl, od Kožicha jsem si půjčil boty, ale vestu jsem si musel ušít. Spíš jako Saracén jsem vypadal jako Osmanský Turek. Ale co, lidi stejně nepoznají rozdíl, stejně tak jak jej pak nerozpoznal Paťa. A kdoví třeba tak skutečně Saraceni vypadali. Na sále jsem si vyrobil ještě na hlavu beduínský šátek a iluze byla

dokonalá. Naskládali jsme věci do auta a vyrazili směr Líšeň. Tam jsme se pobavili s pořadateli, domluvili jsme s modelkami, dali jsme si něco malého na pití, převlíkli jsme se do kostýmů a šli jsme obhlédnout plac. Ani ne za půl hodky jsme pak vystupovali.

Program našeho vystoupení byl sice načrtnut během deseti minut, ale stál za to. Vystupovali jsme společně s modelkami, které tam předváděly historické spodní prádlo. Na začátku vystoupení jsme vypochoďovali a srovnali se pod podiem. Chvíli nato vyšla první modelka. Moderátorka popsala, co má dotyčná na sobě a když skončila, vystoupili z naší řady dva, kteří se o ní pobili. Vítěz si ji pak odvedl. Pokud měl ještě nějaký souboj, tak se po nějaké chvíli vrátil zpět na plac. Jednou, či dvakrát se na place objevily i dvě krasavice najednou. To teprve stálo za to. O jednu takovou kořist se poprali Sluníčko s Honzem a věru, bylo se na co dívat. Oba bojovali skvěle, ale Sluníčko byl lepší. Jak zářil, když si je odváděl... Když jsem se bil s Donnym, tak jsem si také jednu takovou odváděl. Když jsem pak v závěru sváděl s Paťou souboj o další ženštinu (v tu chvíli již byl na place akorát chudák Koža, který ani jednou nevyhrál), tak jsem prohrál a odvedl si ji Paťa. Poté co si ji odvedl, zůstal na place jen smutný Koža a na zemi mrtvého ležící Já. V tu chvíli přitančily na plac dvě nymfy, něžně mne probudily, a když mne, mrtvého bojovníka, který tak čestně bojoval, pak odváděly do nebe, ještě jsem stačil zvolat „Vzhůru do rajských zahrad!“. Byl jsem spokojený, protože jsem věděl, že mne více světské starosti trápit nebudou. Byl jsem vítěz.

Pak již tam zůstal akorát Koža, sedíc na přilbě brečel, že na něj žádná nezbyla. V tom přišla na plac další modelka s pásem cudnosti, Koža v ní poznal svou ženu a s výkřikem „Ženo!“ se jí rozběhl v ústrety. Objali se, a když zjistil, co že to má dívka na sobě, začal se shánět po zámečnickovi. Pak si vzpomněl, že má od tohoto ochranného mechanismu klíč, ukázal jej divákům, chytnul dívku za ruku a rozběhl se s ní pryč. To bylo celé naše společné vystoupení s dívkami. Pak jsme se jen šli divákům uklonit, převléct, naskládat věci do auta a jelo se domů.